

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njech ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske niedźelnske łopjeno

Budyschin

11. augusta 1929

Bauzen

Łžišćez a nakład Ęsmolerjez knihičišćezjeńje a knihaćńje, šap. družstwo i wobm. ruk. w Budyschinje
Wukhadža kóždń hobotu a placzi šćiwórcźěńje 108 kłothć pienjeńkw

11. niedźela po šwjatej Trojizy.

Sczenje Łuk. 18, 9—14.

Džeń 11. augusta, wulzy wažny džeń ja našć němski wótzny kraj. Přšed 10 łetami je šo nowa němska wustawa wot šastupjerjow němskeho luda wobšamka a i tym je šo wěšty porjad i nowa wobkrućil. Šo 60 łetach mamy nětkle wěšty pschehlad. Šchtož žyrkej a nabožinu nastupa, nam němska wustawa našće prawta wostaji, hacžrunjež šmy w tym trochu wobmjesowani, šo šo to a druhe krajam pschewostaji. W Šakškej šmy šo w tym nastupanju škodowali, na pschillad w šberanju wožadnych dawkw a w tym, šo našću ewangelsku šchulu hišćeje šašo nimamy po šakonju. Nadžijomnje šo nětko bóršy pschewjedže, šchtož by po wustawje dawno hižo byč měko, šo tež jašo ewangelszy kšchescžijenjo šwoje polne prawto dostawamy. Šam, hđžež šo po wustawje čini, šo porjad bóle a bóle wobkrućja, a Bóh chyzł dacž, šo byčmy porjad a wěšte wobstejnošće šakhowali a je bóle polnje hišćeje dostali. Bohu chzemy šo džakowacž, šo i wustawu njewěšćez wobstejnošćow po re-
voluziji šo pschewiny.

Šam pak, hđžež ma wustawa šo džeržecž a hđžež ma se žohnowanjom byč ja lud a kraj, tam dyrbja ludžo praweho ducha byč, tam dyrbi čłowješka wutroba wobkrućena byč a šo dacž šwědomju wješć.

Tohodla mamy šo wo to prózowacž, šo byčmy wschitzy i tomu šašo pschischli, Bohu dawacž tu čješć, kotraž jemu škuschja a našćim šobucžłowjekam šo wopokasowacž jašo kšchescžijenjo, kiž rad lubosć druhim wopokasaja, dokelž šu šami lubosć wot Boha šhonili.

Prawy porjad phtajmy tohodla ša našće šnutškwone žiwjenje a našće šmyšlenje, a to w kšchescžijanskim duchu. Šo pak móžemy natwukněč i pschirunanja, kotraž nam Šesuf praji w našćim tekšće; w nim kšchschiny wo šarisejskim a žloniku a šhonim, kotre to prawe, Bohu špodobne šmyšlenje je, kotraž ma šo pola kšchescžijanow phtacž a namafacž.

Šo čłowjek wjazh, wjele wjazh, do šo džerži, hacž šo kšuschja, to je khorosć, kotraž je šo wot naroda dale namrěka hacž do dženzniškeho. Ši runje to je čłowjekej ša jehć šbožnosć, runje kaž tež ša jehć šemšće šbože najštraschnišće; i šbožnosći a i šbožu je nam pucž daty wjele bóle w ponižnym šmyšlenju a w prawym šamospóšnacžu. Štare horde a šamopasčne šmyšlenje w naš rostamacž, to je našć Šbožnik pola čłowjekow šebi wotmškil, šo bychu tať tu hnadu nama-
kali, kotruž je wón jim pschinyšć.

Šať chzemy wschitzy i našćeho pschirunanja wukněč, kať Božu hnadu, kať tu prawdosć dobudžemy, kotraž pschod Bohom placži.

Šlonik šo modli: „Božo, budž mi hrěšnikěj hnadny!“ to je malo škwow, ale kať wulke a čješće šu tute škwowa, šo Šesuf na kóžu praji: „Šón džěšće wušprawnjeny do šwojeho donu.“

Rospominajmy šebi tohodla tute škwowa; pschetož

- 1.) wschitkim ludžom wone pschisteja;
- 2.) i ponižneje wutrobny wukhadžeja;
- 3.) šlubjenje Bohaje hnadny wobkrućeja.

1.) Próšćwa žlonika: „Božo, budž mi hrěšnikěj hnadny“, wschitkim ludžom pschisteja, pschetož wschitzy šmy hrěšnikěj hnadny, šarisejski wschacž njeběšće tuteho

měnění, wón stejo tať so modlejšce kam pšchi žebi: „Ja řo eži džakuju, Božo, řo njeřřym jako druřy ludžo, rubjeřnizy, njeprawi, mandželřtwolamarjo, ani jako tón žlonik. Ja pořču řo dwójzy řa tydžeń a dawam džefatť wot wřcheho, řchtož mam.“ Njeběřce wón potajřim pobožny muž? — Wón njeběřce mandželřtwolamar! Můža to wřchizy wofadni, wřchizy řřchesczi-jenjo wo řebi prajicž? Wón njeběřce žlonik, to řeka, wón njeběřce jebať. Kelko řich je, řiž řebi žaneho řwědomja njeřčinja ř teho, řo něřo řo řjebaju! Wón njeběřce rubjeřnik a njeřprawny. Kelko řich tola je, řiž řo přchehřěřca na řuřch řubřach a ře njeprawdu druřich přchescžehaju! Wón pořči řo dwójzy řa tydžeń. Njeje to ľeřje, hacž hdyž ř picžom abo njeřpóřčiwofčju nozy přchecžinja. Wón dawam džefatť wot wřcheho, řchtož ma. Njeje to prajene ř hańbje wřchitřich tydč, řiž řebi myřřla, řo řa řkutři řřchescžijaniřeje lubofčje abo řa dobrowólne darj ničjo nimaju?

Alle njeje dha dozyřa žanyř druřich hřěchow hacž tydč, řo- trež řariřejřki nařponni? Je eřłowjeř hižo řwřatj, hdyž nje- rubi abo mandželřtwow njeřamje, hdyž druřich njejeba abo tu a tam dobreho wopofařuju Božu wolu řpřta dopřelnicž?

A by tež řchto wofř řwontnje Bože řařnje džeržecž, njeje dha žanyř hřěchow we wutrobje? Njeje hižo mordar, řchtož řwřojeho bratra hidži? Njeje, řaž řeřuř wuřběhuje, hižo mandželřtwolamar, řotryž na žoniřku pohřada, tať řo by řebi tu řamum pořadať? Njeje to hižo rubjeřnik a njeprawy, řiž řebi po řubře druřeho řada? řchtož řo wěřo ř tajřimi přchiruna, řiž řu dla řwřojich njeřřutřow jařřwo měři, může řo ľohzy řa po- božneho a řwřateho džeržecž. řchtož to njeřca hřěch njeřowacž, řchtož řo we wutrobje hřěřneho myřřli, dořelž řadyn eřłowjeř to njeřwidži, je ľohzy měńjenja, řo je prawy.

Wjele bóle: Je-li wutroba nječřiřta, je tež wřchón řwontny řkutř nječřiřty, je tež modřitwa hřěch, řaž řorda modřitwa řariřejřkeho.

Wohřadaj do řchpřhela wřchěch řařnjow a dohřadaj řo dořč hřěchow. Abo myřřliř řebi, řo budžěřch můž ř dobrym řwědomjom prajicž: „To wřchitřo, řchtož w Božich řařnjach řeři, řym ja džeržat wot maľofčje řem tať, řo Božeje hnadj njeř- trjebam“? Tohodřa džě Bože řřowo praji, řo přched Bohom njeje řadyn eřłowjeř prawy. řdže pať řčjemj potom wofřacž je řwřojim řwědomjom? Tež najwřeřřchi a najnadobniřchi we Božim řraleřřtwow řu řo wuřnali řwřojew njeřdořřojnořčje přched Bohom. Njedhřbjeli tať wřchizy na řwřoju wutrobu dhyřč řaž řlonizy a řo wuřnacž: „Božo, budž mi hřěřniřkej hnadny“? řam wřchitřim tajřa přřřřwa přchřřeři, řewať byřmř řo přchirunali řordemum řariřejřkemum, řotryž je řwřojew modřitwu hřěch řopi, dořelž řemu ponižnořčj pobřachuje.

2.) Přřřřwa řlonika wuřhadžěřce ř ponižneje wutrobj. Wón nařřala řeřo njeřcařce tež řwřojew wocži ř njeřbjem po- řřěhnyč, ale dhyř na řwřoju wutrobu a džěřce: „Božo, budž mi hřěřniřkej hnadny!“ Njeje to žřle hinajřca modřitwa hacž řariřejřkeho? Wřřca řordofčj je wotřřonjena, jenož hřěřniřka wřdži w řebi, ničjo hacž hřěřniřka! Tať je řeho wutroba poľna řelenja, žřle poľutna. W gřichřřim teřřčje řeřa řřowa řlonika w tym řjedže: Božo, budž hnadny, mi hřěřniřkej! Bóh a hřěř- niř řtaj džěřenaj řaž njeřbjeka a řela, řaž džěń a nóz, ale hdyž hnadam do řřjedža řřupi, řo wobaj řjednocžitaj; přchetož hnadam je móřř, na řotrymž hřěřřni eřłowjeřojow ř Bohu dónřu. To wěđžěřce řlonik; tohodřa řebi ničjo njeřadařce řřřba hnadu, jenož hnadu. — W tajřim řmyřřlenju dhyřimř tež my ř Bohu přchřřč. řordofčj eřřini eřłowjeřka řřleřo, njeřwidži na řebi ničjo hacž dobreho, hřěřřne řmyřřlenje wofřanje řemu potajene,

najřnadniřchi dobrj řřutř řo tať wuřběhuje, řo řo eřłowjeř na njón řřuřřčja, jako byřu njeřbjeka řo řemu řřubicž njeřmořře; tať eřłowjeř tež Božu hnadu njeřpřta a řabudže, řo my njeřmo- řemj tež ř najľeřřřimi řřutřami přřed Bohom wofřacž.

Kelko řich řo řuna řariřejřkemum w nařřim přchirunanju! ř trandřemř řdřařčeni řebi myřřla, řo maja řařřnu řěřu dřařřu prawdořčje, maja řo řa prawyř řřchescžijanow a ře řažpěčřom hřadaja na druřich. — řchtož řo pať ř ponižnej wutrobu řam přchuje, ředžřuju na Bože řřowo, budže řo wuřnacž: „Ja řhudy, řubjenn, hřěřřny eřłowjeř!“ a budže přřřč: „Božo, budž mi hřěřniřkej hnadny!“ řon pať budže řo tež Božeje hnadj řměčž třořřřowacž, přchetož přřřřwje řlonikowew řřuřca řřubjenje Božeje hnadj.

3.) řchto praji nařř Ebóžniř wo woběmaj, řotřajž řo w řemřlu modřeřřtaj? „Ja praju řam, tón džěřce wuřprawne- ny do řwřojeho domu přřed tamnym; přchetož řchtož řo řam po- wřřchuje, tón budže poniženn, a řchtož řo řam ponižuje, tón budže powřřchenn.“ řariřejřki řaľowawřce řwřojew řbože a řwřo- ju řbožnořčj na řwřojew řřutři a njeřpřtařce Božu hnadu, wón řo řam powřřchowawřce; Bóh dhyřbjěřce řeho řudžicž po řeho řřutř- řach; ale řchto může tať přřed Bohom wofřacž?

řlonik pať řo řam ponižowawřce, řo wuřřawawřce řwřojich hřěchow, řpřřawřřchi, řo můžěřce řemum jenož Boža hnadam pom- hacž; tohodřa by wón powřřchenn a řa praweho přchřpřřnatj. řeho wěřa řěřce řemum pomřřala, wón by Bože džěčřo, — a Bóh wěřřařemum přchřřwřla třořřřne řřowo: „Budž třořřřny, mój řřno, trowe hřěřchi řu tebi wodate!“ řo mamj my hnadneho Boha, řotryž hřěřchi wodataw řym, řiž řeho wo to přřřca ř po- nižnej wutrobu, to je nařřca nadžřřa a nařř třořřř w řřitwřenju a wumřěčřu, to je řři, ř řotrymž my řřořřimř ř řuřř do do- miřřny, to je ľeřařřřwo, řotřež řmřjercži wřřu hōřřofčj řjere. — řuto prawo a řuta prawdořčj dawam nam Bóh přřes řeho, řotryž je nař wumohř, přřes nařřčeho řeřjeřa řeřom řhřřřta. Wřeřřčeho pať ničřto njeřmōže dořřacž, hacž řo řo řeho třořřřtj: my řmř řeho řeřjeřa! řři dale řwřoj pucž — řnadž přřes řřudobu, nuřu, řřřchnořčj, přřes eřřemny doľ, — njeřoi řo, řy řy řeho řeřjeřa, — a my pōřřđemj řař, hdyž řo řu řa nař wřřo doľonja na řem, jako prawř do řwřojewew wěčřneje domřřny přřes řeřom řhřřřta. —

řeřń nēmřřeje wuřřawř džęřř, — wřřo žřle řjenje! Alle tydč, řiž ľeřřchich řobucžłowjeřow a žřřleho řřaja woprawdže př- řtaju, wuhotuje nařř Ebóžniř; wuřřajemj-li řo ř řemum w do- bryř řaž řřřch dnřach, my řmř řeho řu eřřařřne a řam wěčřnje.

řamjeń.

Boži řařon.

7. řařnja: řy njedhřbjěř řradnyč.

řeř. řana, 10, 10: řaduch njeřřchřřđže, řřřba řo by řradnyř, dařř a řřonřowat.

(řřřř: „řchtož Bohu Wřeřřřnemum řo poda“.)

řchtož řradnyř je, tón wřřazj njeřradń!

Bóh řřřřřta wřchitřich řaduchow!

A dale řhřřble hřěřřicž přřeřřatř,

řřo dopomń Božich hřoženjom!

Bóh pōžerazj wofřeń je!

řchtož eřřowřři wuřřřw, po tym řně!

Bóh wřdži wřřo, řchtož eřłowjeř džěřa,

řacž řeho džěřo eřřěřne je,

řacž to řře řadofčje řu eřřeřa,

Sacž so wón wobohaczič chze
S tym kublom, kiž jom' njepluša,
Niž požada šta wutroba.

Wšchē kubla, kiž je kradnył w šwěcze
Sdže paduch šwojom' bližichemu,
Jom' njepluchinješu derjeměcze.
Wón wužiwa je i njeprawdu,
Šte šwědomje joh' jatama,
Měr nima žad'n šta wutroba.

Schtóž w šwěcze lži a jeba, kradnje,
A Bože kajnje njedžerži,
Tón nima Bože žohnowanje,
Ma šleho ducha we šebi,
Je samolwity pšched Bohom
A tež pšched šwětnym šudnikom!

Schtóž paduch, džerži i paduchami
A bywa bóle štaženy;
Pšched Bohom a pšched cžłowjekami,
Wón wěcže pšchińdže do hańby,
Jom' cžeštny cžłowjek i pucža dže,
Šso jeho wšchudžom šdaluje.

Schtóž kradnje, kajti to šty cžłowjek!
Je hruby, nješanbicžny!
Wón je šo šleho ducha wobšekt,
Je jemu we wšchem pošlušny.
Pšched paduchami šchitaj naž,
Ty, Anježe Božo, kóždy cžaž!

Naž šhudnyh Boži šakon' tama,
Wšch wšchitzy tu šmy hrěšnižy.
Šswój šchěženški šlub jich telko šama.
Še škutkow prawdošč ž nimamy —
Naž w hrěchach šakon' jatama,
Naž we wěrje hnada wobšboža!

Schtó pšched Bohom šo móže ššowacž? —
Bóh wěcžny Anjes je wšchudžomny!
Šso š Bohu w nišy kóždej wołacž
We dowěrjenju móžemy.
Bóh proštny šprawne wušlyšcha;
Wšchem pomha, — hdyž tu hodžina.

Schtóž pošlucha na kajnje Bože,
Ma šedžbu na hłóž šwědomja,
Bóh temu wšchudžom dawwa šbože,
Wón Bože žohnowanje ma.
Bóh džerži šwoje šlubjenja, —
Šlym płacža Bože hroženja!

S. W.

W šlónčnej frajinje.

Powěštka wot Šhristiny Rohoweje.
(Poštracžowanje.)

Me jako Pawliš tomu njemóžesche dorošumicž, powě-
dasche wón jemu, šak šu Šsraelšy něhdy byli w Egiptowškej.
Bóh tón Anjes je jim pošklał Mojšaša, šo by jich wot tam
wuwjedł. Me tón šty šarač nočžyšche jich nanihdy pošchěcžicž.
Tuž je šo Bóh tón Anjes jara roshněwał a je jandželej ša-

šak, šabicž w Egiptowškej wšchitkich přenjonarodžennyh, šotšič
běchu žiwi w Egiptowškej, wot šyna šaraonoweho hacž š šy-
nej pošlednjeho prošherja. Wón by dnyrbjał pobicž mjes ni-
mi tež kóždeho přenjonarodženeho Žida, ale Bóh tón Anjes
bē pšchitasał, w kóždym židowškim domje šarělacž cžište jehnjo
a š jeho šrwju wobšrepicž wudwjernje. Tam paš, hdyž by
jandžel widžał šrej, je wón dnyrbjał nimo hiciž a niz moricž.

„Šak widžiš, Pawlišo, šo bychmy tež my ša šwoje hrě-
chi dnyrbjeli wumrěcž; a tón helšti šarao naž nočžyšche pošch-
cžicž! Me widžiš, Bóh tón Anjes je pošasał šwoju lubošč
š nam; jako my hišchče hrěšnižy bēchmy, wumrē Šhryštuš
ša naž. Wón je šo dał šabicž město naž! Pšches to je wón
to jehnjo Bože, šotrež nježe šwěta hrěchi.“

Nadobo pšchitry šebi Pawliš š rukomaj woblicžo.

„O Anježe Šesu!“ woła wón płacžo. „Mój dobry drohi
Anježe Šesu! Něk wēm, cžehodla šebje twój Wótž njeje wu-
šlyšchał, jako ty jeho prošhesche, cžehodla wón šebje njeje
wušwobodžil; pšchetož ty dnyrbjesche wumrěcž ša moje hrěchi
jako to jehnjo ša štyh Židow. Pšches to maš ty něk móž,
cžłowjekam hrěchi wodawacž. Wšchał šmy my na šty wina,
šo šy ty dnyrbjał ša naž wumrěcž!“

Wón bē šo do šrawy lehnyl. Njewědžesche, šchto jeho lu-
boščžiny šnjes cžinjeschche. Šako šo po šhwilžy šhraba, bē šam-
lutki. Šniha ležeschche tam wocžinjena a na šej bēchu šapki
— rošny.

Wot šutoho dnja bē šnjes šarač hišchče bóle šamyšlenny.
Mnoho šo modlesche. Pawliš mějesche to rad, hdyž šo mo-
dlesche, njech bē to w šhorach abo w nožy, hdyž jeho wušlada
šlecžo pšched drjewjanym šchizom.

Tež wón šo poštom še šwojim Anjesom Šesušom ros-
rěcžowasche; pšchi šty bē jemu šak šerje.

Ras šobotu, jako šo hižo druhi šnyžen še šonzej bliže-
šche, wušlyšcha Pawliš šnjeni hajnikowu mužej prajicž:
„Anjes šarač bywa město šo by był cžerštwišchi, dženi a bóle
blědy a hubjenšchi, jako by jeho — ja njewēm šajka — šta-
rošč ž štyšhika. A našajtra chze domach pšchednošchowacž. Šo
njednyrbjał cžinicž!“

„Nó, wěšch, štara, wón njemóže wěcže runje šak mašo
šjes šwojeho předowanja byčž šak ja niz šjes ššelby a ty
niz šjes šžizy. Šdy by wón był šak drušny, njeby jemu to šak
wažne bylo, ale wón je pošjadny dobry cžłowjek!“

Šako poštom Pawliš š šnjesom šararjom do šór džesche,
woprašcha šo hólž nadobo: „Še to wěrno, šnježe šararjo, šo
macže wjele štaroščow?“

„Šchtó je cži to prajil, džecžo?“

„Šo myšla šebi w hajnikowni. Štaraju šo, šo šče blědy.
— Šsnadž myšla šebi, šo šče šhorny.“

„Njemyla šo, džecžo. Ššym na šmjercž šhorny. Me pšche
šutu šhoroščž njeje ššarštwia na šemi!“

„A tež Anjes Šesuš žaneho nima?“ rjekny naštróžany
hólčez. Wón wša bēku šuku šnjesowu do šwojegu mašuju
wušmahnjeneju.

„A tež Anjes Šesuš niz?“ wošpjetowasche šnjes, šladajo
do wócžkow hólžoweju, šotrež štaroščžiwje a šobuželniwje
na šneho šhladowaschtej. „Wón ma pošmoz, Pawlišo, ale —“

„Nó, tuž jeho prošchče! Wšy šola wěcže, šo kóždeho wu-
ššrowja, tež šoho wicžneho, hacžrunjež šuton jeho ani njepro-
šhesche. Šak dha, hdy bychmy jeho tu hnydom poššyloj?“

„Chžesč ty mi pošhacž poššyčž.“

„Wěcže! Šak šak cži ššlyžobni šejšmana w Šaperna-
umje, jako prajachu: „Wón je hódny, šo by ty to jemu
cžiniš!““

„Tak njepróšch, Pawlito! Ja njejsym hódny jeho mi-
łójcže!“

„Ach! Kať by tola mohł wam pomhacź?“ starasche ło
hólz. „Ssnadz, hdy bnyłmy jeho tak próžyli, kaž tam tutón
muž pšchi durjach, — wěcže —, jako ło tam tón horby cźło-
wjeł tak khwalešche.“

„To mašch prawje, džeczo! To je modlitwa ja mnje!“

Knjes farar njepraji nicžo wjazy. Wróczišchtaj ło džen-
ka dopołdnja sahe domoj.

Popołdnju dyrbesche Pawlił knjesa domoj pšchewodjecź,
na farje pšchenozowacź a rano sahe džedej hicź a s nim nje-
dželu hromadže bncź.

„Kajki to s nim póndu?“ pšchemyžlowasche ło Pawlił.
„Ssym tola tak mašany. Hdy bnył tola hižo tu nowu draštu
měl a tón nowy klobuť.“

Swoju starośc wuřtorži knjeni hajnikowej, jako jej kaž
hewať po wobjedže w kuchinje nože cziřcjesche.

„Njeitaraj ło, Pawlito. Ja sym ło bebi tež hižo na to
myřliła a sym czi něšto wot mojich hólzow wupytala ja
to, so nam knjesa fararja tak derje wobstarujesch a mi tak
pětnje poźłuzujesch.“

(Pókracžowanje scžěhuje.)

Njedžela.

Wo nju a ja nju wojuje jich nětkle wjele, njech tež niz
wřchitzy s jeneho a se žamžneho stejnischcža. Njedželu chzeja
męcź, jažo męcź.

Pšchi tym czi něšto nadpadnje, dyrbi nadpadnyč, hdyž
mašch woczi ja to, šhtož wokolo tebe. Czim žylušcho ło ja
njedželu wojuje, czim bóle řhubuje w našich wořadach nje-
džela řwoje stare prawa. Njeměnimy pšchede wřchěm to, so
ło nedžela se řabatwami a podobnymi wuhotowanjenimi řařy, —
žyle wěcže ło tež tole bohuzel jara řtawa! — ně, tež s džekom.
Mašche wřy a wořady mějachu porńjo wřchelafim druhim řon-
cžinam našcheje řařkeje a řěmskeje tu řhwalbu, so ło nedželu
njedželašche, abo tola jara porědko a jara mało. Tutu řhwalbu
řhubujuja našche wřy a wořady bóle a bóle. Tež w tych wřach,
w kotrychž hacź dotal nedželřkeho džela njewohlada, pocžinaju
dželacź nedželřki dženi; a tola ło řěřka žyle wěcže nihto s wje-
drom wurěcžecź njemóže — kaž ło to řwjetřcha pšchi ratařřkim
njedželřkim džele řtawa. S czim dha to potom?

Tu je řajimate, ło bebi rořpominacź wuřbudženje prurřkeho
řomorneho řuda w řarlinje. Tutón řařudži řchtyri wořoby, —
so řechu to řchtyřjo „řhutni bibliřy pšchepřtowarjo“, je w tu-
tym padže wřcho jene, — kotrež řechu nedželu po wřy řhodžiłe
a nabožne řpiřy pšchedawale. Potajřim, pšchedawanje nabožnych
řpiřow nedželu dopołdnja je džeko, kotrež ło řhłosta, dokelž je
pšchi tym žyle řwonřownje hižo widžecź, so je to nedželu kažaze
džeko.

Nětko pať pšchirunaj s tutym te wřchelafe džela, kotrež ło
nětkle nedželu řtawaju na wořach: wotawu wobroczeja, žito do-
moj woža, řtudnje cziřcža, řrietwo rubaja, jahody řchcžipaja, řcha-
ty powěřcheja, woraja atd., atd. Wřchitřke tute džela řu tola
po tamnym wuřbudže žyle wěcže tajře, so na nimi widžiřch řa-
ženje nedžele, řaženje řwonřowneho řwječženja nedžele. Sdyž
wutrobne, wěřjaze řacžutwanje wjazy cźłowjeřka njenawabi, nje-
dželu řobu a řwojej duřhi wěnowacź a řwječciz, dyrbjała to
tola poźłuzchnośc řakonjam a wřřchnośczi. Wbo řhubujuje ło
tuta poźłuzchnośc, dokelž ło řhubujuje poźłuzchnośc pšched řo-
hom?

A nimo toho leži cźłowjeřkej do řrwě a žyřeho žiwjenja
řapiřany řakon, kotryž řada, so mařch řožde řydom dnjom
džeržecź dženi wotpocžowanja, wupřchěhńjenja, kaž to řwěť-
na wědomośc je řwěřcziła — a s tym cźłowjeřkam tež s tutoho
řtejniřchcža řrořumliwřřchi řcžiniła řakon bójřkeje wřchewě-
domoścže, so ma cźłowjeł po ředmjoch dnjach męcź dženi wot-
pocžinka.

Móžno je dženka kaž hewať hdy, řwječciz njedželu, —
njeje tola kažaze wjedro, njeje tež wójna! — jenož wola dyr-
bi tu bncź. Hdyž pať wola je, tam je tež pucź, praji ło. A
to pľaczi tež tu. To pľaczi tež tam, hdyž ło praji, so džela-
czerjo nimaja hinať řhwile. Šhto wřcho ło njeřtawa nětkle
w našich cžařu ja to, so by žiwjenje dželaczerjow było řep-
řche a řepřche. So na pšch. robocženjo njetřebali njedželu
dželacź, to je lohko dozpicź. Wle řažo, řhto pomha tu wjele
řadowacź, hdyž pšchi wřchěm dozpěřym tola dželaczerjo nje-
dželu dželaja a ło bebi njedželu jako njedželu njewaža. A řažo
ło nedžiwajřch dželaczerjam, hdyž tež druřy to hinať nječřinja.

Tole je tak něšto, řhtož je hódno rořpominacź na nje-
dželach runje řnjoweho a řětnjeho cžařa.

Žyřkej a řtat.

— Nowy řakon w řapanřkej. řeniczi pšcheložř Noweho
řakonja do řapanřkeje řěcže bě dotal džeko ja to pořtajeneje
řomiřije. Tutón řřebaja we wřchěch řapanřkich řyřkwjach we
Řožich řkľuźbach. Wle nětko je řarar řagi řařji nowy pšche-
ložř řhotowił, kotryž pať njecha tón w řyřkwjach wuřiwany
wotřtronicź. Řřchecžijanska řyřkej w řapanřkej ma pať s nim
noweho dobytka.

Wřchelafe s řliřka a řalofa.

— Konnersreuth njeje hiřchcže řwój wliw řhubil, hacź-
runje ło řjawnje wotradža a biřkopojo řakařuja, řeřu řeu-
mannez wopytacź. Wbo řnadž runje tohodla pšchicžahuje jich
wořebje wjele katolikow do Konnersreutha. To řhonimy tež
s wořjewjenja Regensburgřkeho biřkopa, kotrež nowina „Ger-
mania“ podawa: „Řróřtwow wo dowolenje wopyta w Kon-
nersreuthu pola řeřu řeumannez je telko, so móže jenož
mało, a to jenož pšchi wořebitnych pšchicžinach, dowolnośc do-
řtacź. Wni biřkopřki ordinariat ani řeumannez řwójba nje-
pšchewjeřkej ło bebi nawal wopyřtowarjow. Biřkopřki ordinariat
njeřamóže pšchichodnje tež wjazy na řoždu próřtwu wotmoř-
wicź. Njedoštanje-li tón, řiž próřtwu řapóřka, ja řndžen wot-
mořtwy, je próřřwa wotpořřana. To řame pľaczi ja telegraři-
řke naprašchowanja. So řami tohodla do biřkopřkeho ordi-
nariata pšchitřhadžeja, je njetřebawřche.“ — Šdasche ło a
powědasche ło, so řu ło tamne řewjenja w Konnersreuthu
řhubite. S tutoho wořjewjenja widžimy, so tomu tak njeje,
ale so na řeřu řeumannez tamne džiwne řewjenja řhry-
řřuwoweho cžerřjenja pšchewo hiřchcže ło řtawaja. Wukľadowa-
ńjom tutoho džiwneho řewjenja řmy wjele řhřřcheli a cžitali.
Spolojaze nam řane njebě, najmjenje te, so je to „řwindl“.
Mamy řa to, so je to wořebite cžerřjenje teje duřche abo
toho duřha, kotryž w řeřu řeumannez řyřli, jemu jako řhło-
řtanje napořožene. Řechmy wřchelako wo měńjenje prařřeni
a řechmy tež tu wotmořtwu pšchilubili. To wona s řřotřka je.
Nřebudže řre ło wřchitřřim řpodobacź.